

La braț spre zările cărunte

Stefan Doroftei Doimaneanu

În ochii noștri galeși, nimic nu s-a schimbat,
Doar cute, câteva, ne-au răsărit pe frunte,
Pe colț de rai, zărit-am un duh înaripat,
Parcă zbura cu noi spre zările cărunte.

Cuvântul ne-a-nrobit când ne-am primit blazonul,
Povești nepovestite irup acum din noi,
În gara timpului s-a îngustat peronul,
Puzderie de ani ne-apasă pe-amândoi.

Ne așteptăm în fiecare dimineață
Să savurăm glazura din amintiri de vis,
Copilele grădinii în zâmbet ne răsfață,
Tristețile nătânge din scripte ne-au omis.

Ne-a dat cerul iubire cât ne-am dorit să bem,
Am ars ca niște torțe prin ani îmiresmați,
Tărâmul fericirii ne-a scris câte-un poem
Și-n sufletele noastre suntem mult mai bogați.

Dragostea noastră crudă rodit-a bucurii,
Doi îngeri au sosit, mlădițe cu căițe,
Să ne alinte traiul, ca niște jucării
Cu har însuflețite de cer și de zeițe.

Astăzi pășim timizi spre toamna senectuții,
Pe lună și pe nori ne vom picta iubirea,
În ropote să cadă când lăcrimează sfinții,
Spre noile idile ce-așteaptă împlinirea.